

ирейодобни Јустин Нови Ђелијски
БОГОЧОВЕК - ЕВОЛУЦИЈА ЧОВЕКОВОГ БИЋА

Такозване „научне“ антропологије не признају уопште боголикоост човекова бића. Оне самим тим априори одричу богочовечанску еволуцију човекова бића. Ако је и смешно говорити о Спаситељу и спасењу од греха. In ultim linea: све је природно: и грех, и зло, и смрт. Јер, ако све еволуцијом долази човеку, и даје се, онда шта се то има спа-

Гордима, који својом бестидношћу вређају доброту Божију, долазе велика искушења. То допушта Бог да би их смирио. Онима који се надимају пред Богом, допушта Бог страшна искушења, као што је напад који подиже Сатана помоћу срамних помисли, гнева, рђавим понашањем и многих других зала. Почетак свих тих искушења јесте да неко себе сматра паметним и мудрим. Зато је потребно од почетка победити гордост да не би пустила корење у души јер је после тешко да се искорени.
св. Исаак Сириј

човек није икона Божја, онда је Богочовек и Његово Еванђеље – неприродно за таквог човека, и механичко, и неостварљиво. Богочовек Христос је робот, и ствара роботе. Богочовек је насилник, јер хоће да на силу од човека створи биће „савршено као Бог“. Уствари, то је и законичка утопија, илузија, неостварљив „идеал“. На крају свих крајева. то је бајка и скаска. – И још: ако човек није боголико биће, онда је и сам Богочовек непотребан. Јер научне еволуције не признају ни грех, ни Спаситеља од греха. У овом земаљском свету „еволуције“ све је природно, нема места за грех. Зато савати у њему, пошто ничег бесмртног и непролазног нема у њему, већ све од земље, земно, земљано, и као такво – пролазно, трулежно, смртно. У таквом свету „еволуције“ нема место ни Цркви, која је тело Богочовека Христа. Теологија пак која своју антропологију заснива на теорији „научне“ еволуције није друго до *contradictio in adjecto*. Уствари, то је теологија без Бога, и антропологија без човека. Није ли човек бесмртна, вечна и богочовечна икона Божја, онда су све теологије и све антропологије – бесмислена лакрдија и трагична комедија.

Прва ствар која се захтева од жене јесте верност, верност у најширем смислу речи. Срце њеног мужа јој се мора поверавати без бојазни. Апсолутно поверење је основа верне љубави. Сенка сумње нарушава хармонију породичног живота. Верна жена својим карактером и понашањем доказује да је достојна мужевљевог поверења. Он је сигуран у њену љубав, зна да му је њено срце стално предано. Он зна да она искрено подржава његова интересовања. Врло је битно да муж може да повери својој верној жени вођење свих домаћих послова знајући да ће све бити у реду. Расипност и екстравагантност жене су уништиле срећу многих брачних парова.

свешта мученица Александра Романова

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРИНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свети пророк Захарија и Јелисавета
САБОР СРПСКИХ ПРОСВЕТИТЕЉА И УЧИТЕЉА

Мтл. 21, 33 - 42, зч. 87; Мтл. 5, 14 - 19, зач. 11.

1Кор. 16, 13 - 24, зач. 166; Јев. 13, 7 - 16, зач. 334.

+ејиској браничевски Хризостом (Војиновић) ПОСЛЕДИЦЕ ГРЕХА ОСТАЈУ

Састали смо се у добри час у овој светој цркви да се Богу помолимо и да мало душу утешимо и окрепимо.

Јер, браћо и сестре, ма шта људи у наше време мислили, ма шта говорили, постоји још увек она стара неумитна Правда Божја која је понекад спора али увек достижна.

Кад сам једном био у манастиру Витовници код Петровца пришла ми је нека девојка – удавача и умолила за савет да ли би било паметно да се уда за једнога младића чија је мајка убила своју свекрву и још се налази на робији?

„Бојим се – додала је та девојка – да мајчин грех не падне на нас и на нашу децу“.

Одговорио сам јој: „Паметније је да сачекаш коју другу прилику“.

Нисам у том тренутку толико мислио на отплаћивање мајчиног греха, колико на опасност да се уђе у породицу у којој су чланови склони да се међусобно убијају.

Али, имала је право и та девојка са свога становишта, и њена је бојазан такође била оправдана.

Јер велики грех има у себи нешто тајанствено, нешто заразно, нешто што понекад прелази, особито на потомство, као наследна заразна болест. То је од памтивека свеопште народно искуство.

Сећам се: још док сам био млад јеромонах у манастиру Раваници, дошла је била тамо нека жена чак из околине Сталаћа и довела свога тешко болесног сина да му у манастиру читамо „проштену молитву“.

Та нам је жена тада испричала:

Када сам се удала за свога мужа, затекла сам код њега у кући једно слабашно детенце из његовог ранијег брака. Од првих дана нисам волела то пасторче. Тешко сам се мирила с мишљу да ће оно некада делити имање с мојом децом. Нисам га људски неговала и било је више гладно него сито, те је тако од слабости, онако малецно, и умрло.

А сада се, ево, тешко разболео мој син, па сам се сетила тог свог малог пасторчета и мога великог греха према њему.

Помозите ми, ако можете!“

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

Једног пак јутра сачекао ме је у нашој пожаревачкој црквеној порти неки човек и умолио за одобрење да се опева гроб неке девојке која се пре више година бацила под воз и тако извршила самоубиство.

Упитао сам га: зашто тако касно тражи да се то опело изврши, и какав му је род та девојка била?

Одговорио ми је:

„Није ми, оче, била никакав род. Била је само вереница мога сина, али смо ми били против тога да је он узме, јер је девојка помало храмала, и било нас је срамота да имамо сакату снају.

Кад ју је мој син – по нашем наговору – напустио, она се бацила под воз...

А сада је душевно оболела моја кћи – девојка. Била је неко време у душевној болници, лечена је и дошла кући, али јој се болест често обнавља.

Па мислим нешто: можда ће мојој кћери бити лакше кад се опева неопојани гроб оне девојке, која се нашом кривицом убила, и кад се њена очајна душа буде једном смирила“...

Прошла ме је свог нека језа: дошао човек да моли да се опева гроб туђе кћерке да би његовој кћери било лакше!...

Страшно је, браћо и сестре, кад се на некога спусти тешка рука те тајанствене и неумитне Правде Божије.

Не може се живети против закона Божијег, па да се очекује срећа, и спокојство и задовољство. Ако се извесна удобност тим путем и нађе, нестална је и кратког века.

На дну грешникове и најслађе чаше налази се увек горчина и

отров.

Нема већих мука, него кад човека мучи савест, нема веће страхоте, него не смети остати сам са собом и загледи у своју празну и изгубљену душу.

Ко од вас не зна бар за један случај како се страшно свети проливена крв?

Ко не зна како страшно пролазе они који се криво закуну, који невиног оклеветају, који светињу оскрнавe, који кума и родитеља увреде, који свој пород убијају, који туђе бракове и куће растурају?

На наше очи затиру се куће тих грешника...

А ако се на наше очи свете велики греси, свете се исто тако и они које ми сматрамо малим, зато нека нас Бог и од њих сачува. Јер је написано у Светом Писму: „Страшно је упасти у руке Бога живогa“ (Јевр. 10, 31).

Зато нека и даље греше грешници, нека хуле безаконици, нека се смеју нама који идемо Божјим путем. Можемо их само дубоко жалити.

Нека они привремено и благују – не дао нам Бог да пођемо њиховим трагом, јер су на клизавом путу постављени.

Зато ћемо се ми и даље гласу срца и савести покоравати, греха се бојати, Богу служити, Њему своја дела посветити, у Њега се уздати, Њему увек говорити:

„Ти си уздање срдаца наших, и наше уточиште до века!“

Јер срце нам наше сведочи да нам је добро кад се волимо и да нам је тешко кад се мрзимо.

Да смо радосни кад учинимо добро и да нас се људи грозe кад

учинимо зло.

Срце нам наше говори да није лепо да чинимо другима оно што не бисмо волели да други чине нама.

Срце нам наше говори да је боље и пострадали на правди, него живети са жигом срамоте на челу.

Срце нам наше говори да је боље ићи Божјим путем, праведним путем, макар и патили на њему, него правити савез са злом, запетљавати се у лажи и преваре и тонуту у грех.

Јер грешан човек, браћо и сестре, је – по правилу – несрећан

се прихватиш руком својом“ (V Мојс. 28).

Тај благослов Божји нека сиђе и на све вас који сте данас дошли у овај свети храм!

У цркву ходили, Богу се молили, живе спомињали, а мртвима спомен чинили.

Бога се бојали, људима се не омразили, образ светао вазда носили и душе своје не огрешили.

Избавио вас Христос Спаситељ сваке муке и душманске руке! Вазда имали, потребитим давали, а Бог вам узвраћао срећом, и берићетом

У наше вријеме је чедоморство прихваћено као „напредак“ као достигнуће модерног човјека, У суштини, ту се ради о боготворењу себе самога, о клањању себи и својим страстима, о жртвовању себи другога, и то у времену када се сви заклињу у хуманизам. Ако се милиони људских бића, рођене или још нерођене дјеце, убијају себе ради – о ком хуманизму говоримо! Људска светиња живота је светиња од зачећа до смрти. Ми смо у једном сомнабулном времену, у коме је гријех убити дијете у три године, а није гријех ако се живот гаси у мјесец дана?! То је показатељ нечег шизофреног у људима нашег времена, свједочанство похота и себичност, постали врховно начело живота.

Кад све себи подредимо на индивидуалном плану, онда се то преноси и на друштвено устројство, понашање и живот.

Када нема Бога, онда је све дозвољено, каже Достојевски. Зато се модерни човјек све више тако и понаша. Није ли максима сатаниста, краулијеваца – твоја воља и жеља, нека ти буду врховни закон! То је Његош давно предосјетио, рекавши – „закон му је што му срце жуди“. Много тога што се код нас догађало од 45 године, почивало је на том сатанизованом „закону“.

митрополит Амфилохије (Радовић)

човек.

У Светом Писму Божјем стоји записано:

„Ако држиш заповести Господа Бога својега, доћи ће на тебе сви благослови...“

Благословен ћеш бити у дому, и благословен ћеш бити у пољу...

Господ ће послати благослов да буде с тобом и у свему оном за што

и напретком.

Здрави и срећни били и ви и сви ваши мили и драги. У добру, у слози и у љубави пребивали од сада па до века!

На путу вас срећна сусретала, Молитва вам Богу допирала, Што молили Бог вам даровао; Амин Боже и Богородице И данашњи Божији Празниче!